

KASIE WEST

Přeložila Adéla Špínová

KDE
JSME
JEŠTĚ
NEBYLI

COO
BOO

Kde jsme ještě nebyli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie West

Kde jsme ještě nebyli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KASIE WEST

**KDE
JSME
JEŠTĚ
NEBYLI**

**COO
BOO**

Přeložila Adéla Špínová

PLACES WE'VE NEVER BEEN copyright © 2022 by Kasie West

All rights reserved

Jacket art copyright © 2022 by Ana Hard

Translation © Adéla Špínová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7661-955-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-982-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-983-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-973-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

VĚNOVÁNO *MÉMU* SKYLEROVI,
KTERÝ JE POZORNÝ, LASKAVÝ, VTIPNÝ A ODOLNÝ.
MILUJU TĚ!

KAPITOLA 1

„Norah, dýchej,“ řekla mi Willow rozesmátě. „Přísahám, že takhle nadšenou jsem tě v životě neviděla. Začínám žárlit.“

Pleskla jsem ji po ruce složenou modrou mikinou, kterou jsem potom strčila do otevřeného kufru na posteli. „Měla bys žárlit,“ rýpla jsem si do ní. „Byl to můj nejlepší kamarád po většinu mého života. Ty máš za sebou sotva tři roky.“

„Myslím, že klíčovým slovem tady je *byl*.“

Měla samozřejmě pravdu. Skylera jsem neviděla od léta před osmou třídou. Tehdy se s celou rodinou odstěhovali přes celé Spojené státy do Ohia. Ten první rok jsme si hodně psali, ale potom jsme se od sebe rok za rokem vzdalovali, až jsme nakonec prakticky přerušili veškerou komunikaci. Teď jsme si nanejvýš čas od času vzájemně olajkovali nějaký příspěvek na Instagramu.

„Dělala jsem si legraci,“ ujistila mě Willow. „Kde je ten tvůj roztomile natěšený obličej? Řekni mi ještě jednou, jak jste obsazovali tělocvičny v Pokémon Go a vyráběli obrazy z kyselých žízalek a pořádali maratony videoher a jak jsi tohle všechno zvládla, aniž bys toho kluka políbila. Aspoň jednou.“

Zasmála jsem se. „Odstěhoval se, když nám bylo teprve třináct.“

„A?“

Prohrábla jsem vrchní šuplík své komody a chytila do hrsti několikery ponožky. Vyhodila jsem je do vzduchu jako konfety. „A teď se vrací!“

„Na tři týdny,“ připomněla mi Willow. „Kdy spolu budete narvaní v karavanu. To zní jako...“ Sebrala z podlahy vedle sebe jednu z odhozených ponožkových kuliček a nezúčastněně ji hodila do vzduchu. „Zábava?“

„Ten výlet bude boží. Uvidím svého nejlepšího kamaráda z dětství. Podívám se na svou budoucí univerzitu. Je to, jako by se moje minulost,“ zvedla jsem levou ruku, „a moje budoucnost,“ zvedla jsem pravou, „setkaly!“ Dramaticky jsem rukama tleskla.

„Co to děláš s těma rukama? To nevypadalo zrovna hezky. Myslíš, že vás na cestě čeká vážná dopravní nehoda?“

Zamračila jsem se na svoje ruce, pořád sepnuté s propletenými prsty. „Ne, to má představovat magickou kombinaci, ze které vzejdou magické věci.“

„Vypadalo to jako pořádná srážka – všude sklo a kusy kovu.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Ty fakt žálíš.“

„Jo, to žálím. Nesebere mi můj status nejlepší kamarádky. Budu s ním o něj bojovat na život a na smrt.“

„Jakou zbraň si představuješ?“ zeptala jsem se, sbírala ponožky a házela je do kufru.

„Nejspíš obouruční meč. Nebo vrhací sekeru. Záleží na tom... Je vysoký?“

„Před čtyřmi roky moc nebyl.“

V telefonu na posteli mi zabzučela zpráva. Za mnou zabzučel i Willowin mobil. Byla to skupinová zpráva od Leeny. *Kdo jdete o víkend na tu párty?*

Moje první reakce byla napsat: *Já ne, čeká mě magický střet s kamarádem z dětství.* Jenomže to byla hloupost. Nikdo jiný by to nepochopil a vypadala bych směšně. Takovéhle věci říkám jenom ve společnosti lidí, se kterými se cítím naprosto v pohodě, jako je Willow... nebo Skyler. Se Skylerem jsem si nikdy nedělala starosti, jak vyzní, co říkám. Byl totiž stejně divný jako já.

Znovu jsem se zadívala z okna a moje očekávání začínalo být téměř nesnesitelné, nicméně ulice byla pořád prázdná. Zabzučel mi telefon.

Já jdu, odpověděla do skupiny Willow. Ta nikdy zbytečně nedumala nad tím, co a jak říct.

Budu pryč, napsala jsem nakonec. Naprosto normální odpověď.

„Nebudeš s ním muset bojovat,“ vrátila jsem se k našemu předchozímu rozhovoru. „Jak říkáš, jsou to jenom tři týdny. A technicky vzato spolu nikde narvaní nebudeme. Skyler bude v karavanu se svojí mámou a sourozenci a já v tom našem s mámou a Ezrou.“ Ale Skyler za mnou přijede! No, vlastně ne přímo za mnou, ale brala jsem to tak.

„Proč zrovna teď?“ zeptala se Willow.

„Co?“ Dívala jsem se do kufru a batohu vedle něj a přemýšlela, jestli jsem si zabalila všechno, co budu potřebovat. Měla jsem svůj skicák a tužky. Skyler bude chtít vidět všechny moje kresby. Bude koukat, jak jsem se zlepšila. Doufala

jsem, že si svůj vezme taky, abychom mohli kreslit společně, jako jsme to dělávali dřív. Dokonce jsem vzala uhel, který mi půjčil před stěhováním a já mu ho zapomněla vrátit.

Willowin hlas mi vytáhl hlavu z kufru. „Říkala jsi, že vaše mámy mluví o výletu v karavanech už od té doby, co spolu byly na vysoké.“

„To jo.“

„Tak proč se do toho vrhly teď? Po tolika letech?“

„Stýskalo se jim. Vypadá to, že to plánovaly měsíce dopředu. Chtěly nás překvapit.“ Vytáhla jsem ze zadní kapsy svoje kartičky a zvedla je do vzduchu. „A navíc mám ten pohovor na univerzitě.“

„To je na víkendovou otočku, ne na pečlivě naplánovanou třítydenní výpravu dvou rodin, které se pár let neviděly.“

„Je to jenom další dobrá záminka, proč to udělat teď. Nic víc jsem tím nechtěla říct.“

„Jaaaaasně...“ Willow se došourala ke knihovně v koutě mého pokoje, přejela prstem po hřbetech knížek, několik z nich vytáhla ven a odložila je stranou.

„Proč říkáš *jasně* takhle?“

„Takhle prostě říkám *jasně*.“

„Bylo to podezřelé *jasně*.“ Strčila jsem kartičky zpátky do kapsy. „A když jsme u té mojí návštěvy na univerzitě a pohovoru, co říkáš na tenhle outfit?“ Vytáhla jsem ze skříně ramínko s pouzdrovou sukní, knoflíčkovou blůzou a sakem, které mi máma pořídila před týdnem.

„Děláš tam konkurz na knihovnici? Nebo rovnou na ředitelku školy?“

„Myslím to vážně, co na to říkáš?“

„Myslím, že tohle by nikdy žádná aspirující animátorka videoher, kterou znám, nikdy nenosila.“

„Kolik jich znáš?“

„Jenom tebe. A ty nic takového nenosíš.“

Položila jsem outfit naplocho přes obsah kufru. „Chceš, abych si na ten pohovor vzala tričko a legíny?“

„Jasně, ty ze *Super Maria*. A triko s princeznou Peach by bylo dokonalé.“

To nenosím ani do školy. Navíc tady jde o pohovor. Musím působit profesionálně, ukázat, že to беру vážně. „Třeba prodávka Collinsová *Super Maria* nesnáší. Co když je spíš na *Street Fighter*a? Nemůžu být kontroverzní už na první pohled.“

Willow zavrtěla celou hlavou, aby dala najevo nesouhlas, a potom ukázala na štos knih, který si vyskládala. „Můžu si tohle půjčit, když budeš pryč?“

„Ano.“

„Fajn.“ Vstala a strčila si knížky do batohu u dveří. „A měla jsi pravdu, to moje *jasně* bylo podezřelé.“

„Já vím. Takže mluv.“

Podívala se do zrcadla nad mým prádelníkem a uhladila si tmavé kudrnaté vlasy. Willow je nádherná, má tmavě hnědou kůži, plné rty, velké oči a křivky jako bohyně. „Jenom mi připadá, že ten náhlý karavanový zájezd bez manželů má ještě nějaký další důvod.“

„Připadá ti něco, co se plánovalo půl roku, náhlé?“

„Dozvěděla ses o tom přede dvěma týdny.“

„To je princip překvapení,“ namítla jsem. „A navíc o tomhle plánu slyším v podstatě celý život. Vždycky to mělo

být bez manželů. Věř mi, že tátovi to fakt nevadí. Sám byl na spoustě výletů karavanem.“

„Asi máš pravdu. Znáš mě, jsem podezíravá. Ale radši se připrav, že by během následujících tří týdnů mohla přijít nějaká zásadní novinka, kdyby ten výlet měl nějaký hlubší význam.“

„Jako co třeba?“ zeptala jsem se a můj mozek okamžitě začal vymýšlet možné scénáře.

„Pokud ti neřeknou, že se stěhujete za tvým bývalým nejlepším kamarádem do Ohia, budu v pohodě.“

„Ty budeš v pohodě?“

„Jo.“

Sebrala jsem z postele plyšáka a hodila ho po ní.

Chytila ho a zadívala se do vyšíváných očí Donkey Konga. „Nechceš ho vzít na ten pohovor?“ zeptala se a otočila ho čelem ke mně. „To je ten, co vylezl na budovu, aby zachránil nějakou ženu v nesnázích?“ Odhodila ho směrem k posteli a dopadl mi přímo do kufru.

„To myslíš King Konga a jsem si celkem jistá, že ten ty nesnáze způsobil. Ale Donkey Kong taky není žádný princ.“ Přehodila jsem ho zpátky k ostatním plyšákům. „Kdybych si nějakého na ten pohovor měla vzít, tak paní Pac-Manovou. To je drsňačka.“

„Ty budeš taky.“

Zhluboka jsem se nadechla. Doufala jsem, že má pravdu. Prostě se budu maximálně soustředit, nenechám svůj mozek přelétnout někam jinam, jako se mu to občas stává, a budu se držet svých předem připravených odpovědí. Bude to v pohodě.

Než mi došlo, co dělá, Willow mi z kapsy ukradla kartičky s otázkami a začala jimi listovat. „Tyhle otázky si připravuješ na pohovor?“ Stála ke mně zády a já se natáhla okolo ní ve snaze jí je sebrat. „Kdo nejvíc ovlivnil vaši tvorbu? Proč animace?“

„Budou se na to ptát,“ odpověděla jsem.

„Proč vypadáte, jako byste u nás chtěla dělat knihovnici?“ řekla Willow a předstírala, že to čte z kartičky.

„Ty jsi potvora.“

Otočila se ke mně se širokým úsměvem na tváři a kartičky mi vrátila. „Víš, že tam padnou i otázky, které sis předem nepřipravila, že jo?“

Věděla jsem to. A právě kvůli tomu jsem si každý den psala další a další. Potřebovala jsem vymyslet všechno. I nečekané věci.

„Norah! Ezro! Jsou tady!“ zařinčel z chodby mámin hlas.

Sjela jsem očima k oknu, za kterým mi teď ve výhledu do ulice překážel karavan. Usmála jsem se. „Jsou tady!“

„Tak běž,“ popohnala mě Willow. „Nechám ti v kufru pár lístečků, abys je časem objevila a připomněla si svoji loajalitu.“

Objala jsem ji, vyběhla ze dveří a málem se srazila se svým starším bráchou Ezrou.

„Dnes je Den D!“ vyhrkla jsem, chytla ho za ruku a zaťrásla mu s ní.

„Přesně kvůli tomuhle tvému přístupu si máma myslí, že fakt stojíme o tři týdny v krabici na kolečkách,“ řekl Ezra suše.

„Taky se těšíš.“

„Tři týdny, Norah. Jenom podivíni jako ty to dokážou vykreslit jako cokoli jiného než utrpení.“

A Skyler. Taky bude nadšený, tím jsem si byla jistá.

Vzala jsem Ezru za ruku a táhla jsem ho ke vstupním dveřím, odkud jsem už slyšela hlasy. „Uvidíš se s Austinem.“ Austin byl Skylerův starší brácha a podobně jako já se Skylerem byli Ezra s Austinem nerozluční kamarádi, když jsme ještě ve Fresnu bydleli všichni.

Ezra zakroutil hlavou. „Tři roky jsem s ním doslova ani nepromluvil.“

„No a?“

„Jenom říkám, že to bude divné.“

„Jenom když se budeš divně chovat ty.“

„To budu,“ vtipkoval. „Samozřejmě že budu.“ Na rozdíl ode mě nebyl Ezra nikdy společensky neohrabaný. Na střední býval naprosto v pohodě. Pan Oblíbený. Hvězda fotbalového družstva a třídní prezident. Skoro každý, koho jsem potkala, bráchu znal.

Došli jsme na konec chodby a zahrnuli za roh do obývacího, kde se ozýval smích a vyměňovala objetí. Olivia měla kolem sebe pevně omotané máminy ruce a oběma se v očích leskly slzy.

„Nejlepší kamarádky by neměly odkládat setkání čtyři roky,“ prohlásila máma.

Olivia přikývla.

Přelétla jsem pohledem po místnosti a jako první si všimla Paisley, Skylerovy mladší sestry. Když se stěhovali, bylo jí teprve deset. Teď ve čtrnácti měla dlouhé tmavé vlasy a byla skoro vyšší než já. Austin vypadal jako dospělý,

což ostatně ve svých devatenácti byl: strniště na tváři, pečlivě zastřižené tmavé vlasy, svalnatá postava a džíny místo kraťasů. Táta si s ním potřásal rukou. Když ustoupil, Austin si všiml nás dvou.

Usmál se. „Ahoj.“

Ezra, který ještě před pár vteřinami předstíral nulový zájem, vyrazil jako první. Rychle se objali, vzájemně se plácli do zad a rozchechtali se.

„Norah, no podívejme,“ ozvala se Olivia, když ji máma pustila. Vyrasila ke mně a já jí šla vstříc. „Vyrostla jsi do krásy.“ Nepřipadala jsem si moc jiná, aspoň co do vzhledu. Pořád jsem měla svoje dlouhé hnědé vlnité vlasy, bílou kůži, co se na sluníčku hned spálí, stejně průměrnou výšku i postavu.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji. „Jaká byla cesta?“ zeptala jsem se, i když ve skutečnosti se mi chtělo ječet: *Kde je Skyler?* Protože v téhle místnosti očividně nebyl.

„Přiletěli jsme včera večer a před hodinou jsme si vyzvedli pronajatý karavan,“ odpověděla. Stačila jsem zapomenout, jak klidně Olivia působí. Zatímco máma je hlasitá a živelná, Olivia je mírná a rozvážná. „Zatím to bylo super. Ale teprve teď začne opravdové dobrodružství.“

Ezra si odkašlal. „Kde je Skyler?“

Nejradši bych ho za tu otázku objala, ale místo toho jsem zůstala nehybně stát, abych nepřeslechla odpověď.

Olivia se rozhlédla po místnosti, jako by si teprve teď uvědomila, že tam není. „To...“

„Je v karavanu,“ odpověděla Paisley. „Na mobilu.“

Olivia směrem k mámě protočila oči. „Ne všichni si myslí, že tohle je dovolená snů, tak jako my, Mirando.“

Ezra zvedl ruku, a když ho máma zpražila pohledem, vydechl: „Aha, to nebylo na mě?“

Austin se zachechtal.

„Nakonec přesvědčíme určitě každého,“ prohlásila máma s úsměvem.

Jako by se mi srdce propadlo až k podlaze. Skyler tady nechce být.

KAPITOLA 2

„Máš všechno sbalené?“ zeptala se mě máma.

„Co?“ Zatímco si všichni povídali, já zírala na dveře a přemýšlela, jestli až se Skyler odlepí od telefonu, přijde dovnitř a ukáže se, že ačkoli nestojí o dovolenou v karavanu, aspoň je rád, že vidí mě. „Jo, jasně, mám. Dojdu si pro věci.“

Když jsem se vrátila do pokoje, Willow mi fakt strkala do kufru lístečky se vzkazy. „Tak co?“ zeptala se. „Jaké bylo to shledání po letech?“

„Ehm...“ Položila jsem si dlaň na čelo.

„Co je *tohle*?“ Willow mi ukázala na zápěstí. „To jsem neviděla už roky.“

Otočila jsem si náramkem kolem ruky. Vybledlými písmenky na jednotlivých modrých korálcích stálo *nejlepší kamarádi*. „Je to vtipná a nostalgická věc. Chtěla jsem se tomu se Skylerem zasmát.“

„A přišlo to vtipné a nostalgické i jemu?“

Ukázala jsem oknem ven. „Zatím jsem ho neviděla. Ne-přišel dovnitř, ale přijde.“

Willow povytáhla obočí. „Aha.“

„Co je?“

„Nic.“

„Ne, co je?“ Zapnula jsem zip kufru a stáhla ho pomalu z postele.

„No, já se tady bojím, že mi ukradne mou nejlepší kamarádku. Asi jsem si nemusela dělat starosti. Vyrosl z něj echtovní pitomec. Nevšimla sis náznaků takového chování už dřív? Jsi hrdá, nebo ne?“

„Ha ha.“

„To nebyl vtip.“

Mávla jsem rukou do vzduchu. „Ne, Skyler je... byl... ten nejhodnější a nejvtipnější kluk, jakého jsem znala. A vůbec. Nic se neděje. Je na mobilu. Možná řeší úkoly na prázdniny nebo tak něco. Prostě má něco důležitého.“

„Hmm, možná je to jeho probační pracovník. Nebo mluví s nějakým nemocným příbuzným nebo zjišťuje, jestli ten démonský roh z jeho čela fakt půjde odstranit.“

„Démoni mají dva rohy.“

„Tohle je jednorohý démon, věř mi.“

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou. „No, naložím si kufr a jedeme.“

„Hele, Norah?“

„Ano?“

„Mrzí mě to.“

„Co? Nic se neděje. Za chvíli ti budu posílat praštěné fotky nás dvou.“

Willow mě chytila za ramena a podívala se mi do očí, nebo spíš přímo do srdce, jak to umí jenom nejlepší kamarádku. „Vím, že takhle sis to nepředstavovala. A vím, že

Skyler pro tebe byl součástí dětství, o které jsi mi nikdy moc neřekla, ale kdyby se ukázalo, že jeho současné já je pitomec, tak to neznamená, že pro tebe to dřívější nemůže být dál důležité. Pořád můžeš mít ten svůj magický střet, víš?“ Spráskla ruce k sobě.

„Díky,“ řekla jsem a objala ji.

„Očekávám, že mi z téhle výpravy přivezeš pár suvenýrů, takže vybírej pečlivě.“

„Nedělej vylomeniny, zatímco budu pryč.“

„Co by to bylo za zábavu?“ Chňapla po svém batohu a tentokrát mě následovala ven z pokoje. Všichni se mezitím přesunuli z obýváku před dům, kde táta pomáhal s nakládáním zavazadel a máma obcházela ten druhý, pronajatý karavan, nejspíš aby ho zkontrolovala. Byl teprve začátek června, ale do Fresno už dorazilo horké léto. Plevel vyrůstající v prasklinách na chodníku a v sádech už změnil barvu z jarní zelené na žlutou.

Dotáhla jsem kufr na kolečkách k tátovi a on ho naložil do bočního nákladového prostoru k dalším zavazadlům, chladicím boxům, toaletnímu papíru a všem ostatním věcem, kterými se máma předzásobila. „Proboha, holčičko, co sis to zabalila?“

„Je to na tři týdny, tati.“

„No dobře.“ Sevřel mě v objetí. Táta není vysoký, takže se naše tváře přitiskly k sobě. „Budeš mi chybět.“

„Ty mně taky.“

„Ahoj Willow,“ houkl táta za mě.

„Mějte se, pane Simonsi. Víím, že vám budu taky chybět, ale věřím, že to přežijete.“

„Oceňuju takovou důvěru.“ Táta se otočil a chystal se zavřít dveře nákladového prostoru. „Ještě něco sem dolů?“

„Ne, batoh chci mít u sebe.“

Tátovu pozornost upoutalo něco za mým ramenem. Zvedl ruku a zamával. „Rád tě vidím, Skylere.“

Moje srdce nabralo na rychlosti, a když jsem se otáčela, měla jsem pocit, jako by to bylo ve zpomaleném záběru.

„Ty ses nikdy nelíbala s *tímhle*?“ zamumlala vedle mě Willow.

„Budu se tvářit, jako bych tohle neslyšel,“ prohlásil táta a zamířil za mámou.

Willow si přikryla pusou a zadusila smích.

Skyler mávl na tátu a pak se naše pohledy na krátkou chvíli setkaly, než odvrátil zrak.

Byl stejný, a přece tak jiný. Hodně vyrostl a zmohutněl. Ale měl ten samý uvolněný výraz, ty samé husté blond vlasy, ty samé světle hnědé oči. A díky téhle stejnosti se mi do mysli vkradla vzpomínka na to, jak se posledně vrátil po dlouhé době domů. Jedno léto strávil měsíc u babičky a ten měsíc mi připadal jako celá věčnost.

V den, kdy se vracel zpátky, jsem seděla na verandě jejich domu, protože jsem neměla trpělivost čekat na něj u nás. Zapadalo slunce a nebe mělo sytě oranžovou barvu. Auto Skylerovy mámy vjelo na příjezdovou cestu a dveře se rozlétly, než vůbec ztichl motor.

„Norah!“ Srazili jsme se v objetí.

„Byl jsi pryč celou věčnost. Ezra se mnou nechtěl pracovat na mém světě v *Minecraftu*, tak doufám, že jsi v Oregonu nehrál moc, protože to by ses tenhle týden hrozně nudil.“

„Dá se vůbec hrát *Minecraft* moc?“ Skyler si sundal batoh a sedl si do trávy. „Něco pro tebe mám.“

„Ráda tě vidím, Norah,“ řekla mi Olivia a poplácala mě po rameni, když procházela kolem. Skyler mámě vůbec nebyl podobný. Byla vysoká a štíhlá, tmavovlasá stejně jako její ostatní děti. Skyler ke svému velkému rozhořčení zdědil vzhled spíš po tátovi, ačkoli jejich povahy byly úplně protikladné.

„Já tebe taky.“ Sedla jsem si vedle Skylera.

„Něco jsi mi přivezl?“ zeptala jsem se.

Zabořil ruku do přední kapsy svého batohu a vytáhl korálkový náramek. „Měla ho babička.“

„Ty jsi ho ukradl?“

„Cože? Ne! Myslíš si, že bych okradl vlastní babičku?“

„Jsi trochu pochybný člověk.“

Usmál se a ukázal mezírku mezi zuby. „Pochybný jako liška.“

„Nemá to být *mazaný* jako liška?“

„Možná? Jsou lišky mazané?“

„Jsou pochybné?“ zeptala jsem se.

„Naprosto pochybné.“ Vykulil oči a zachechtal se. „Na, podívej se. Dala mi ho.“ Ukázal na korálky a písmenka na nich. „Asi je to ještě z jejího dětství.“ Vzal mě za ruku a natáhl mi náramek na zápěstí.

Přejela jsem prsty po korálcích. „Klasika.“ Pak jsem kmitla očima k těm jeho. „A kde ho máš ty?“

„Já?“

„Je to náramek pro nejlepší kamarády. Já mám jeden a ty máš mít ten druhý.“

Skyler pokrčil rameny. „Nejspíš ho má nějaká tehdejší nejlepší kámoška mojí babičky.“

„Neměli bychom jí ho zkusit ukrást?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě že měli,“ odpověděl mi s tím hravým zábleskem v očích, protože naše vtípky nám oběma vždycky připadaly vtipné a ne divné.

„Co hodláš dělat?“ vytrhla mě Willow ze vzpomínek.

Skyler mezitím zavřel dveře karavanu a mířil k místu, kde si můj brácha ještě pořád povídal s Austinem.

„Skylere!“ řekl Ezra a pak se objali.

„Fakt sem nehodlá dojít?“ zeptala se Willow. „Beru zpátky svůj názor, že je atraktivní. Už není.“

Slyšet ji říkat tohle o Skylerovi bylo zvláštní. Jasně, nejsem slepá. Je atraktivní. Jenomže já o něm nedokázala přemýšlet jinak než jako o tom kamarádovi, se kterým jsem strávila tolik času.

„Zato jeho brácha,“ pokračovala Willow a prohlížela si Austina. „Můžu si zamluvit jeho?“

„Je mu devatenáct,“ upozornila jsem ji.

„No a?“

„No a je gay.“

„Tím jsi měla začít,“ poznamenala.

„To máš asi pravdu. Pojď, seznámím tě se všemi, než odejdeš.“ Protože jak jsem řekla Ezrovi, divné to bude, jen když se budeme divně chovat my.

„Dobře.“

Když jsme vyrazily přes trávník ke skupince, jako první se otočil Austin. „Ahoj Norah.“ Pak nasadil vysoký hlas, očividně asi aby napodobil svoji mámu, a dodal: „Vyrostla jsi.“

Ukázala jsem na chlupy trčící z jeho brady. „A tohle je tvůj pokus, jak vyrůst?“

Skyler se zachechtal a mně se vrátil kousek naděje. Chtěla jsem ho obejmout, jako to udělal můj brácha, jako jsem to dělávala dřív, jenomže jsem zaváhala, a příležitost, kdy by to nevypadalo divně, už skončila.

„Kluci, tohle je moje kamarádka Willow. Willow, tohle je Austin a Skyler.“

„Ahoj,“ pozdravila je.

„Rád tě poznávám,“ prohodil Ezra a Willow ho praštila do ramene. Brácha jí pěst zachytil do dlaně, aby to nemohla udělat znovu. Willow byla jednou z pramála mých kamarádek, které z mého bratra a jeho školní slávy neomdlávaly. Nikdy se před ním nechichotala a nechovala pitomě a já jí za to milovala.

„Jak tě Norah ukecala, abys strávila tři týdny v karavanu?“ zeptal se Austin.

Willow zavrtěla hlavou. „To ne, nic takového. Jenom jsem jí přišla pomoci zabalit a očíhnout konkurenci.“ Vrhla tvrdý pohled po Skylerovi. „Teď, když jsem si jistá, že žádnou nemám, zase půjdu.“

Šťouchla jsem do ní loktem a ona se zachechtala.

„Volej,“ řekla mi. Objala mě, všem ostatním zamávala a potom nasedla do auta a odjela.

Ezra s Austinem vzpomínali na prvák, jako by se spolu bavili neustále – smáli se a jeden za druhého dokončovali věty. Skyler a já jsme tam stáli v tichosti a poslouchali, jako bychom se doteď nikdy nepotkali.

„Jak se máš?“ zeptala jsem se ho nakonec.

„Jo, dobře, díky.“ To byla celá jeho odpověď, žádné po-
trhlé legrácky, žádný prohnatý úsměv. „Co ty?“

„Fajn.“ Kývla jsem směrem k pronajatému karavanu.
„Těšíš se na to?“

Odfkl si. „Ne.“

„Nucená účast, jo?“ Pak, protože jsme měli stejná kvan-
ta společných vzpomínek jako Ezra a Austin, kteří je pořád
nepřestávali vytahovat, jsem dodala: „Jako na tom veletr-
hu vědy v šesté třídě? Myslím, že mám pořád mezi zuby ty
sušené cvrčky.“

Skyler mi věnoval to, co jsem si pamatovala jako jeho
zdvořilostní uchechtnutí, které nikdy předtím nemířilo ke
mně, a prohodil: „Jo.“

Zamrkala jsem a moje dřívější naděje se v okamžiku
rozplynuly. Pokradmu jsem si ze zápěstí stáhla náramek
a schovala ho do kapsy. „Dobře, je fajn se zase vidět,“ řekla
jsem. Pak jsem se otočila a stěží zvládla neutéct pryč. Mís-
to toho jsem svižným krokem došla k našemu karavanu,
otevřela dveře a zase je za sebou zabouchla. „Sušené cvrčky
mezi zuby? Jako vážně, Norah?“

Paráda, můj spolupodivín znormálněl.

Zafuněla jsem a hodila batoh na podlahu.

Dveře se s vrznutím otevřely a mně poskočilo srdce po-
myšlením, že je to Skyler a přišel se udobřit. Dovnitř ale
vešla jenom Paisley.

„Ty jo, váš karavan je o tolik větší než ten náš. Tohle je
super,“ řekla a vyrazila na samostatnou prohlídku kuchyň-
ky, patrových postelí a nakonec koupelny. „Jezdíte takhle
často?“

„Dřív jsme jezdili víc, ale většinou jenom na prodloužený víkend. Tohle bude rozhodně náš nejdelší výlet.“

„Já se těším,“ řekla mi.

„Jo, to já taky.“ Byla to pravda. I bez ohledu na Skylera jsem byla od začátku natěšená na trasu, kterou mi máma ukázala, a některé zastávky – Zion, Yellowstone, Seattle – sídlo mojí budoucí školy! Nikdy dřív jsem necestovala mimo Kalifornii a nemohla jsem se dočkat, až uvidím něco jiného.

„Máma říkala, že jsme tady někde bydleli.“

„Jo, hnedka za rohem, ani ne jeden blok odsud. Ty si to nepamatuješ?“

„Něco jo, aspoň myslím. Jsou tady někde pomerančovínky? Vzpomínám si, že jsme tam s bráchy stavěli něco jako pevnost.“

Usmála jsem se. „Jo, za obytnou čtvrtí. Ten sad ale koupili developři, takže brzy to bude taky zastavěné.“

„Ty si mě pamatuješ?“

„Samozřejmě! Byla jsi asi takhle vysoká a všude jsi za mnou a Skylerem běhala.“ Podržela jsem ruku ve vzduchu, abych jí naznačila výšku. „Ty si mě nepamatuješ?“

„Neměla jsi tmavší vlasy?“

Zvedla jsem ruku a zatahala se za konečky svých dřívě tmavohnědých vlasů. Návštěva kadeřnictví asi před týdnem z nich udělala spíše světle hnědé. „Měla. Je úžasné, co dokáže trocha zesvětlovače a toneru.“

Paisley nakrčila nos. „Nemůžu posoudit. Máma mě na vlasy nenechá sáhnout.“

„Ty bys na ně nikdy sahat neměla.“

Přimhouřila oči, jako by přemýšlela. „Nenosila jsi pořád cop?“

Zasmála jsem se. „Aha, jasně. Copové období. Naučila jsem se si je zaplést sama sobě, když mi bylo asi deset, takže pak jsem si asi rok dělala cop každý den.“

„To mě musíš naučit. Pořád to neumím.“

„A jsi si jistá, že chceš ve svém životě takové copové období?“

„Budu s tou dovedností zacházet rozumně.“

Skylerova sestra byla zábavná. Možná z ní bude spása mého výletu. A třeba mi pomůže i něco pochopit. „Hele... co je to s tvým bráchou? Proč tady nechce být?“

„Skyler?“

„Jo.“

„Nevím. Ale slyšela jsem ho mluvit o nějaké holce tady, která do něj byla zakoukaná. Třeba se bojí, že ji potká. Nechce, aby si dělala nějaké naděje.“ Při slově *naděje* udělala prsty ve vzduchu uvozovky.

Pusa se mi otevřela a rychle jsem ji zase sklapla. „Tohle že řekl? Proto jsi to dala do uvozovek?“

„Jo, tohle jsem ho slyšela říkat Austinovi.“

„*Austinovi*?“ Pálilo mě v očích.

„K čemu je tohle tlačítko?“ zeptala se Paisley a ukazovala na stěnu za stolem.

Její otázku jsem slyšela, jenomže můj mozek zamrzl u toho, co řekla předtím. Co to očividně muselo znamenat. Jako bych si už tak nepřipadala dost hloupě.

Paisley se po mně otočila a najednou vykulila oči. „Počkej... to Skyler mluvil o *tobě*?“

KAPITOLA 3

„To rozhodně nemluvil,“ prohlásila jsem, i když jsem si byla jistá opakem. Vysvětlovalo to, proč se choval tak, jak se choval. „Já nikdy do Skylera Huttona zakoukaná nebyla.“

Paisley pokrčila rameny. „Tak to asi byl někdo jiný.“ Zmáčkla tlačítko na zdi a stůl mezi dvěma lavicemi se spustil dolů a poskládal. „Aha!“

Zvenčí se ozvalo hlasité zatroubení a Paisley překvapeně zalapala po dechu.

„Asi troubí odjezd,“ poznamenala jsem.

„Aha! Jasně.“ Vyběhla ke dveřím a s rukou na klice se ohlédla přes rameno. „Uvidíme se na první zastávce!“

„Jo,“ odpověděla jsem a donutila se do úsměvu. Paisley nemohla za to, že jsem byla naštvaná. Jenom mi řekla, co slyšela. Vytáhla jsem telefon, abych ve vzteku tu žhavou novinku napsala Willow, když se do karavanu nasoukal Ezra, máma i táta.

„Rozluč se s tátou,“ řekla mi máma.

„Už jsme se loučili.“

„No jo, ale já nemám dost,“ prohlásil táta. „Potřebuju ještě jedno rozloučení.“

Pevně jsem ho objala a chvílku zůstala v jeho náruči s nadějí, že ten příjemný pocit odplaví vztek, který mi plál v hrudi. Trochu to pomohlo.

„Užij si to a hodně štěstí na pohovoru.“

Ten pohovor. Na škole plné lidí se stejnou vášní pro počítačové hry. Nemohla jsem se své budoucnosti dočkat.

„Díky, tati. Ať se ti po nás moc nestýská.“

„Vynasnažím se.“

„Nemrzí tě, že nejdeš s námi?“ Doteď jsem se ho takhle přímo nezeptala.

„Ne, máma a Olivia tohle potřebují.“

„Jak to myslíš?“

Ohlédl se po mámě, která si právě ukládala kabelku do přihrádky u sedadla řidiče. „Že jim prospěje strávit nějaký čas spolu.“

To už říkal, jenomže mi to neznělo jako pravda. Povzdechla jsem si. Willowiny poznámky se mi dostaly do hlavy, a tak o všem pochybuju. „Pošlu ti spoustu fotek.“

„To doufám.“ Stiskl Ezrovi rameno. „Užij si to, synku.“

Luskla jsem a namířila na tátu prst. „Tak to ani nezkoušej. Rovnocenný přístup.“

Táta se zachechtal a rozpřáhl ruce. „Pojď si pro objetí. Stížnosti směřuj na sestru.“

„Jak jinak,“ utrousil Ezra a nechal se obejmout. Byl vyšší a hubenější než táta, a tak ho poplácával po hlavě, než se odtáhl. Pak táta vystoupil na trávník před domem a chystal se nám zamávat.

„Najděte si místo,“ řekla máma a usadila se za veliký volant karavanu.

Ezra si zabral sedadlo spolujezdce, ale mně to nevadilo. Zamířila jsem úplně dozadu, lehla si na máminu postel a otevřela žaluzie. *Sbohem, Fresno*, pomyslela jsem si, když jsme odjížděli. *Na mě čeká budoucnost*. Jak poznamenala Willow, budu pryč jenom tři týdny, ale připadalo mi, že to je první krok k objevení vlastního života, ke zjištění, kam doopravdy patřím.

Po chvíli zírání na silnici ubíhající za mnou jsem se přesunula ke svému batohu na pohovku, vytáhla telefon a otevřela programovací aplikaci.

Zadávala jsem do telefonu kusy kódu a příkazy k jednoduchému hernímu konceptu, který mě aplikace učila, ale pak mě ze soustředění vytrhlo něco, co říkal Ezra.

„Prostě to dává spíš smysl,“ naléhal na mámu. „A už jsem to řídil.“

„Ale ne takhle dlouho.“

„Jasně, ale mami, teď nás čeká asi pět hodin na víceméně úplně rovné dálnici. Není na tom nic náročného. Copak nechceš strávit s Olivíí i ten čas na cestě?“

Poznala jsem, že máma zvažuje nějaký jeho návrh, o kterém jsem měla zlé tušení, že zahrnuje přesun Huttonovic dětí z jejich oddělené krabice na kolečkách do té naší. To se nesmělo stát. „Ne,“ řekla jsem nahlas.

Ezra se otočil se staženým obočím. „Slečna Pozitivní se vrací zezadu, aby hlasovala proti mně?“

„Jak zněl ten návrh?“

„Ty ani nevíš, proti čemu hlasuješ? Paráda.“

„Něco mě napadlo.“

„Mě taky,“ řekl Ezra. „A byl to dobrý nápad.“

„Budu o tom přemýšlet,“ prohlásila máma.

„O čem?“ zeptala jsem se.

Ezra ukázal na karavan před námi. Přes zadní sklo měl nápis s názvem a telefonem pronajímatele. „Mámy.“ Pak ukázal na podlahu vedle sebe. „Potomstvo.“

„Ne,“ zopakovala jsem. „To je příšerný nápad. Potřebujeme být trochu sami, jinak si polezeme na nervy. Neviděli jsme je několik let – třeba jsou teď všichni hrozně otravní.“

„Norah!“ vyhrkla máma a její oči se přes zpětné zrcátko upřely do mých.

„Ne, určitě to tak není. Jenom mě to napadlo.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila znovu máma.

Super, můj argument nejspíš vyzněl v bráchův prospěch.

+ + +

Aby bylo jasno, chtělo se mi oznámit po zastávce u benzínky, krátké poradě matek a výměně pasažérů, *já jsem hlasovala proti!* Místo abych to vyslovila nahlas, jenom jsem to v duchu křičela, když jsme nastupovali zpátky do karavanu, který Ezra vymezil pro potomstvo.

„Máte někdo taky pocit, že na to naše mámy přistoupily nějak moc ochotně?“ zeptal se Austin a mně došlo, že s Ezrou museli tenhle plán upéct před pár hodinami u nás před domem a tlačili ho na obou frontách.

„Skoro jako by někdo použil cheaty,“ zamumlala jsem a zamířila opět úplně dozadu, na velkou postel. Vytáhla jsem si kartičky k učení.

Ezra s Austinem byli samozřejmě vpředu, Ezra řídil, Austin seděl vedle. Skyler se svalil na pohovku a zíral do telefonu s tím povědomým, soustředěným výrazem.

„Nezabij nás!“ křikla jsem na Ezru, když vjel na dálnici.

„Podívej se na tu silnici, Nor. Bylo by docela umění vás zabít tady.“

Silnice před námi tvořila dlouhou černou čáru, která se táhla zdánlivě donekonečna a mizela až na obzoru. Po obou stranách ji lemovaly kilometry a kilometry rovinaté pouště, jen občas protkané suchými keři a jukami.

„To proto jsi byla tak vehementně proti?“ zeptal se mě Ezra. „Bojíš se, když řídím?“

Skylerovy oči vylétly k mým, jako by ho najednou zajímalo, co řeknu. *Jo, je to tak, Skylere. Nechtěla jsem tě v našem karavanu. Pořád si myslíš, že jsem do tebe zakoukaná?*

Nehodlala jsem mu dopřát žádné vysvětlení. „Jo, tak nějak.“

Paisley se usadila vedle Skylera a vytáhla telefon. „Pojď to dohrát.“

Usmál se na ni. „Myslel jsem, že jsi na tu hru záměrně zapomněla, když jsem tě tak hrozně drtil.“

„Kdy se konečně naučíš nechvástat, dokud není dohráno?“ zeptala se ho.

„Asi až začneš víc vyhrávat.“

Strčila do něj a zasmála se.

Přistihla jsem se, jak se usmívám, ale rychle jsem si připomněla, že tentokrát se mě tahle situace netýká. To pomýšlení mě zabolelo víc, než bych chtěla. Převalila jsem se na břicho a zadívala z okna. Pouštní krajina nebyla z těch

nejhezčích – suchá, jednotvárná, zažloutlá –, ale něco mě na rostlinách a zvířatech schopných přežívat v tak bezútěšných podmínkách fascinovalo.

+ + +

„Jsi dobrá,“ ozvala se nad mým levým ramenem Paisley.

Nadskočila jsem. Když jsem zabraná do kreslení, svět kolem mizí v zapomnění. „Vyděsila jsi mě.“

„Promiň,“ zašeptala. „Sedím tady už asi pět minut.“

„Neslyšela jsem tě.“ Otočila jsem se a zvedla do sedu.

„Co to je?“ Ukazovala na můj skicák.

Moje kresba znázorňovala holku (mě) vrhající ostré jehly po ustupujícím nepříteli (Skylerovi). Doufala jsem, že Paisley ani jednu z postav nerozpozná. Zatím neměly moc detailů. „Je to nápad na hru inspirovanou pouští. Využívá proti nepřítelům kaktusové trny.“

„Taky bych chtěla umět takhle kreslit,“ vzdychla Paisley.

„Skyler tě to nenaučil?“ Řekla jsem to dost nahlas, aby mě slyšel i on. Chtěla jsem mu dál připomínat, že o něm něco vím, že jsme bývali kamarádi a že to je on, kdo se chová divně, ne já.

„Skyler?“ podivila se Paisley. „Ten nekreslí.“

„Cože?“ Ten den mě už podruhé šokovalo, co Paisley říká, a neudržela jsem se. „Ty nekreslíš?“ Tu otázku jsem směřovala na něj. Naučil to přece i mě.

„Ne, už ne,“ odpověděl. Očividně sledoval, o čem se bavíme.

„Odkdy?“

Pokrčil rameny. „Co jsme se přestěhovali.“

Změnil se ještě víc, než jsem si myslela. „Proč?“

„Nevím. Asi jsem tu fázi překonal.“

Přimhouřila jsem oči. „Překonal?“

„Jo, vyrostl jsem, posunul se dál.“

Měla jsem pocit, jako by tou větou myslel víc než jenom kreslení. „Jasně,“ odpověděla jsem s hrdostí na to, jak vyrovnaně zní můj hlas. „Vyrostl jsi z toho.“ Sjela jsem očima ke své kresbě, která mi teď trochu dětinská připadala. Zatnula jsem zuby a obrátila stránku.

„Přesně.“

Napomínala jsem se v duchu, abych to nechala plavat, jenomže pak jsem se uslyšela říkat: „Měl by ses zeptat všech umělců světa, kdy konečně vyrostou.“

Paisley se zachechtala. „Nevěřím, že jsi někdy kreslil, Skylere.“

„Občas,“ prohodil.

„Občas? Úplně pořád,“ namítla jsem. „Myslím, že bych dokonce mohla mít...“ Prohrabávala jsem se batohem a hledala sešit, který jsem si přibalila s sebou, než jsem zjistila, že se ze Skylera stal pitomec. Když jsme byli malí, ani jeden z nás neměl mobil, a tak jsme si vyměňovali vzkazy ve společném sešitě, nad kterým jsem se s ním chtěla zasmát. Kromě vzkazů tam byly legrační obrázky od nás obou a jeden z nich jsem teď nalistovala a ukázala Paisley.

„To nakreslil Skyler?“

Usmála jsem se. Držet v ruce tenhle sešit mi dělalo radost. Ohlédla jsem se po Skylerovi a jeho oči byly upřené k sešitu. No, do háje, jestli tohle nevypadá, jako že jsem jím